Ми і Церква

Вже мабуть треба йти до каяття,
Бо коли спокій, мир у серці,
І Бог все посилає для життя,
Я в будні, рідко йду до Церкви.

А вже коли захоплюють діла,
Проблеми світу невідкладні,
То можуть відійти на задній план,
Недільна служба і ламання.

Але ось негаразди почались,
Хвороби різні дошкуляють,
Вже не сміюся я, а зажурився,
І знов до Церкви поспішаю.

А як дійде́ до справжньої біди,
Такої, що і світ померкне,
То знаю, допомоги не знайти -
Нам краще, ніж молитва в Церкві.

А вже, коли година надійде́,
Віч-на-віч, стрінутись зі смертю,
То втішить нас тоді лише одне -
Це те, що ми в Христовій Церкві.
.....
Не знаю, чи багато нас таких?
Не гоже, ближнього судити,
Але наявність в Церкві місць пустих,
Про щось тут має говорити.

І я подумав, мабуть кожен ту,
Сам певну визначає міру,
Яку віддати, має він Христу,
І ту, що приділяє світу.

І якщо Бог освячення поклав,
На наші ревність і сумління,
То перевір, чи ти ще не відпав,
Не йду́чи в Церкву, від спасіння.

Рибаков Віктор м. Луцьк